

Arrest

nr. 138 521 van 13 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 dochter X
 3. X
 4. X
 5. X
 6. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter X, X, X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 7 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 maart 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 april 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 30 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt. Op 1 augustus 2013 wordt voormelde beslissing door de verwerende partij ingetrokken.

1.4. Op 13 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt.

1.5. Tegen de beslissing van 13 september 2013 werd een beroep tot nietigverklaring ingediend. Bij arrest van 17 juni 2014 met nummer 125 728 werd deze beslissing vernietigd.

1.6. Op 4 juli 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Op 23 september 2014 wordt voormelde beslissing door de verwerende partij ingetrokken.

1.7. Op 23 september 2014 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Op 9 oktober 2014 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.03.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor R.S. [...]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 19.09.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

[...]”

1.8. Eveneens op 23 september 2014 wordt beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de eerste, de tweede, vijfde en zesde verzoekende partij. Deze beslissingen vormen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing. Voormelde beslissing worden op dezelfde wijze gemotiveerd en wel als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene verklaart in de asielprocedure op 20.08.2006 het grondgebied te hebben betreden. Op 16.01.2007 werd zijn asielprocedure negatief afgesloten. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

In casu werd de derde verzoekende partij, mevrouw R.E., in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 26 februari 2019.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (*cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810*).

Ter terechtzitting wordt de derde verzoekende partij hierop gewezen en stelt dat zij effectief geen belang meer heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de derde verzoekende partij geen blijk geeft van het vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing, zodat het beroep in de aangegeven mate moet worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de

uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de “beginnelsen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.1.1. Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 10.03.2009 artikel 9 ter, ongegrond is.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoekers dienden hun aanvraag in op 10.03.2009. Deze aanvraag werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Verzoekers wensen dan ook de volgende opmerkingen te maken:

1) Aangaande de gezondheidstoestand van verzoeker

Verzoekers dienden hun aanvraag in op 10.03.2009. Daarbij voegden zij verschillende medische attesten opgesteld door de behandelende geneesheer.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat de aandoeningen van verzoeker geen bedreiging zouden inhouden voor zijn leven. Verzoeker lijdt immers aan een chronische stressstoornis, hypertensie en diabetes!

Er kan geen twijfel bestaan over het feit dat verzoeker lijdt aan aandoeningen die een reëel risico inhouden voor zijn fysieke integriteit!

De behandelende geneesheer acht een regelmatige opvolging absoluut noodzakelijk, dat dit ook een indicatie is van de graad van ernst.

Dat verzoeker bovendien reeds vijf jaar behandeld wordt!

Bovendien dient verzoeker verschillende soorten medicatie in te nemen. Dat dit dan ook een indicatie geeft van de graad van ernst van de aandoening.

In dit attest waarin bevestigd wordt dat verzoeker ernstig ziek is en behandeld dient te worden, stelt de arts- attaché van DVZ dat de ziekte niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 eerste lid.

Artikel 1 §1 vermeldt het volgende:

[...]

Uit het voorgaande blijkt dus dat verzoeker een standaard medisch getuigschrift moest voegen waarin gesteld wordt op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoeker lijdt aan een chronische stressstoornis en diabetes waarbij een nauwgezette opvolging vereist is.

Hoe kunnen aandoeningen waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen en men spreekt over een levenslange behandeling, geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Men mag ervan uitgaan dat het hier gaat over aandoeningen die nauwgezette zorg en opvolging vereisen. Dit wordt ook bevestigd door de behandelende geneesheer.

Bovendien acht de behandelende geneesheer het absoluut noodzakelijk dat verzoeker de nodige hulp en ondersteuning krijgt. Deze hulp en ondersteuning kan verzoeker niet krijgen in zijn land van herkomst!

Ook de ontvankelijkheidsbeslissing van DVZ geeft een zekere indicatie over de graad van ernst van de aandoening van verzoeker.

Dat het duidelijk mag blijken dat de behandelende geneesheer de ernst van de aandoeningen anders inschat dan de arts-attaché.

Dat dit te wijten is aan het feit dat de behandelende geneesheer verzoeker wel heeft kunnen en willen onderzoeken, en de arts-attaché zich slechts gebaseerd heeft op de medische attesten. Dat dit onzorgvuldig is van de arts-attaché.

Hieruit blijkt dat de arts-attaché tot een héél andere conclusie zou gekomen zijn, indien hij het dossier en verzoeker, grondig zou onderzocht hebben!

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

De arts-attaché vermeldt het volgende in zijn medisch advies: “Deze 52-jarige man zou een tendens hebben tot chronische depressiviteit, mogelijks in het kader van een PTSD en zich in een chronische

stress-stoornis zou bevinden, maar verder waren er geen verwickelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten”

Dat deze stelling getuigt van een onzorgvuldig onderzoek van de medische aandoeningen van verzoeker en een overtuigende wilskracht van verwerende partij om een negatieve beslissing te kunnen nemen.

In eerste instantie wensen verzoekers op te merken dat de voorwaardelijke wijs die de arts-attaché hanteert, haaks staat op de verwachtingen die verzoekers redelijkerwijze mogen hebben dat het dossier zorgvuldig behandeld zal worden.

Dat uit de bewoordingen die de arts-attaché gebruikt, duidelijk blijkt dat hij de intentie had een negatieve beslissing te nemen en niet om het dossier, of verzoeker zelf, zorgvuldig te onderzoeken.

Stellingen zoals “... betrokkene uiteraard verplicht is te beweren..”, “Wanneer men uitgaat van de hypothese van een posttraumatische stresstoornis...” en “... mochten ze toe te schrijven zijn aan een PTSD”, getuigen van een gebrekkig onderzoek.

Indien de arts-attaché twijfelt aan de aandoeningen van verzoeker, dient hij om bijkomende informatie te vragen!

Het feit dat hij een medisch advies aflevert op basis van veronderstellingen en hypothesen is onzorgvuldig en onaanvaardbaar!

Verwerende partij dient een zorgvuldig, individueel en correct onderzoek uit te voeren!

Verzoeker acht het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verwerende partij haar aanvraag met de nodige zorg en aandacht behandeld heeft.

Bovendien kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met de motivering van de arts-attaché: “Méér dan twee jaar na het optreden van een PTSD hebben psychofarmaca nauwelijks meer invloed op de symptomen dan een placebo.”

Dat verzoekers niet begrijpen hoe de arts-attaché tot deze conclusie komt!

Hoe kan de arts-attaché zonder verzoeker onderzocht te hebben, stellen dat de medicamenteuze behandeling niet nodig zou zijn, na een behandeling van twee jaar ?

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk, onzorgvuldig en gevaarlijk is! Hoe kan de arts-attaché zomaar stellen dat de medicatie die verzoeker nodig heeft, niet essentieel zou zijn?!

De arts-attaché stelt zelf in zijn beslissing dat verzoeker medicamenteus behandeld wordt.

Dat het kennelijk onredelijk en zelfs gevaarlijk lijkt van de arts-attaché om, zonder verzoeker te onderzoeken, te stellen dat dit niet essentieel zou zijn.

Ook het feit dat de arts-attaché stelt dat verzoeker, na een behandeling van meer dan twee jaar, genezen zou moeten zijn is onvoorstelbaar!

Hoe komt verwerende partij tot deze conclusie?!

Dat dit medisch advies dan ook onaanvaardbaar is!

De arts-attaché vermeldt immers het volgende in zijn medisch advies: “...dan is het nog geweten dat deze problematiek in principe met de tijd vanzelf uitdooft.”

Op basis waarvan is de arts-attaché tot deze conclusie gekomen?! Uit het medisch dossier blijkt immers reeds duidelijk dat verzoeker reeds vijf jaar intensief behandeld wordt!

De arts-attaché voegt evenmin de informatie waarop hij zich baseert om deze frappante stelling te maken.

Dat het onaanvaardbaar is dat de arts-attaché durft te stellen dat verzoeker “spontaan” zal genezen zonder het volledig medisch dossier of verzoeker zelf te onderzoeken.

De arts-attaché dient het medisch dossier van verzoeker grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken.

De blote bewering die de arts-attaché hanteert als zou de aandoening “spontaan” evolueren in gunstige zin is onaanvaardbaar!

Het mag duidelijk zijn dat de arts-attaché zich er gemakkelijk vanaf heeft proberen te maken door te stellen dat de aandoening van verzoeker “spontaan zou verdwijnen” en diabetes als een ‘goedaardige aandoening’ te beschouwen!

De arts-attaché verwijst naar het feit dat een aanpassing van de levensstijl nodig zou zijn, zonder enig onderzoek te verrichten naar de huidige levensstijl van verzoeker.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Uit de medische attesten kan immers op geen enkele manier afgeleid worden dat verzoeker lijdt aan overgewicht, onvoldoende lichaamsbeweging zou hebben of te weinig vezels zou eten.

Dat de arts-attaché, nogmaals, getracht heeft om zich er gemakkelijk ervan af te maken door algemene adviezen te hanteren, zonder een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek uit te voeren in het dossier en van verzoeker!

Samenvattend kan men opmerken dat het medisch advies bestaat uit een onderzoek naar een aandoening die verzoeker niet heeft, algemene adviezen zonder enig onderzoek naar de situatie van verzoeker en een gebrek aan enig onderzoek aangaande de diagnose van hypertensie.

Alhoewel verschillende medische attesten melding maken van hypertensie, weigert verwerende partij dit te onderzoeken in zijn medisch advies.

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

Het mag duidelijk zijn dat de arts-attaché onmogelijk een correcte beoordeling zou maken.

Men heeft op geen enkel moment enige actie ondernomen om de medische toestand van verzoeker echt te kunnen inschatten. Verzoeker hoopte dat de arts-attaché hem minstens zou onderzoeken om de medische toestand van verzoeker te kunnen inschatten, zeker gezien de vernietiging van de vorige beslissing.

Dat verwerende partij in het verleden anderen reeds de kans heeft gegeven bijkomende informatie te verschaffen.

Gelieve in bijlage zo'n bijkomend verzoek van DVZ terug te vinden. (zie stuk 4)

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om een zo correct mogelijk beeld van de aandoening van verzoeker te bekomen!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening houdt met alle door hen aangehaalde elementen.

Indien DVZ dit gedaan had, hadden zij de nodige informatie kunnen afleiden uit de bijlagen.

Indien de arts-attaché verzoeker onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch dossier met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen. En het volledige dossier of verzoeker met de nodige zorg onderzocht hadden.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte niet zou beantwoorden aan de ziekte van §1 van art 9ter. Minstens heeft de arts-attaché niet de volledige actuele situatie willen beoordelen of onderzoeken.

DVZ lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, deze procedure met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekers conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Indien men het medisch getuigschrift en het administratief dossier van verzoeker in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de graad van ernst van de aandoening van verzoeker te bepalen. Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoeker uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoeker, in het nemen van zijn beslissing.

Uit de motivering van de arts-attaché lijkt het alsof dat verzoeker reeds een vergevorderde aandoening van zijn ziekte moet hebben of halfdood moet zijn, alvorens zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond zou verklaard worden!

Dit is onredelijk van DVZ en maakt een flagrante schending uit van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1

DVZ dient te onderzoeken of zijn aandoening een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit, ze dient niet te bepalen in welke mate!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Dit werd recent ook bekrachtigd door verscheidene arresten van uw Raad.

Arrest nr. 92 397 van 29 november 2012 stelt het volgende: " Aldus blijkt dat de ambtenaar- geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert."

Dat dit onredelijk is en onzorgvuldig van DVZ.

Dat DVZ rekening dient te houden met ALLE elementen in het dossier.

Het feit dat zij dit niet doet, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in §1 .

Hoe kan een ziekte waarbij men langdurig behandeld dient te worden geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat §1 stelt.

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

Is het een bewuste keuze geweest om een aantal belangrijke, medische stukken niet te beoordelen of niet te willen beoordelen?!

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Dat DVZ het vertrouwensbeginsel op flagrant schendt!

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij. DVZ heeft na een procedure van meer dan vijf jaar, de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard en dit zonder grondig en individueel onderzoek te voeren en alle aangehaalde elementen en stukken in overweging te nemen!

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt! Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat de aanvraag van verzoekers ongegrond verklaard zou worden!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt om de aanvraag van verzoekers ongegrond te verklaren en de aanvraag niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2) Aangaande de situatie in Servië

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Servië.

DVZ faalt erin om dit te onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom DVZ de beschikbaarheid van deze medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen en alle stukken die hij aanhaalt en voegt in zijn verzoekschrift!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om een reden te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Verwerende partij banaliseert de aandoeningen van verzoeker om tegemoet te komen aan de opmerkingen die aan de basis liggen van de vernietiging maar verwerende partij heeft geen enkele intentie om de aandoeningen van verzoeker correct te beoordelen.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

"[...]"

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"[...]"

Arrest nr 123 355 van 29.04.2014 is eveneens zeer duidelijk:

"[...]"

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 2

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende: "The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“[...]”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekers werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat de arts-attaché desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Zelfs indien de aandoeningen van verzoeker niet levensbedreigend zouden zijn, dient DVZ te onderzoeken of verzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Servië!

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel.

[...]

V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

13

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: ‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissingen te willen vernietigen en schorsen omwille van de gebrekkige motivering, onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van verzoekers:

“Verzoekende partij beroept zich tevens op een schending van artikel 3 EVRM.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die

ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan haar aanvraag ongegrond diende te worden verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

In een eerste onderdeel van het eerste middel meent verzoekende partij dat zij niet begrijpt waarom DVZ in zijn beslissing stelt dat de aandoeningen van verzoeker geen bedreiging zouden inhouden voor zijn leven aangezien zij lijdt aan een chronische stressstoornis, hypertensie en diabetes.

Zij houdt verder voor dat zij al 5 jaar behandeld wordt en verschillende soorten medicatie dient te nemen.

Verzoeker zou de nodige hulp en ondersteuning niet kunnen bekomen in het land van herkomst en de ernst van de aandoening zou door de ambtenaar-geneesheer worden onderschat.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer zou louter gebaseerd zijn op hypothesen en veronderstellingen.

Verzoekende partij haar kritiek mist enige grondslag.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder vooreerst gelden dat de verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter §1 bepaalt als volgt:

“[...]”

Uit het administratief dossier blijkt dat het medische dossier van de verzoekende partij door de arts-adviseur aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de verzoekende partij haar medische aandoeningen niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een medische attest heeft voorgelegd, waaruit de verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Verzoekende partij poogt voor te houden dat het advies van de arts-adviseur genomen is om tot een ongegrondheidsbeslissing te komen, en niet om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekende partij te beoordelen. Deze vage beschouwing, die op geen enkele manier aannemelijk wordt gemaakt, kan uiteraard niet worden aangenomen.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling in het land van herkomst voorhanden is.

Uit de adviezen van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verder houdt verzoekende partij voor dat er geen adequate behandeling bestaat in het land van herkomst. Zij betwist de inhoud van het medisch advies. Zij uit kritiek op het feit dat de ambtenaar-geneesheer de verzoekende partij niet heeft onderzocht en concludeert dat de aandoening spontaan zal verdwijnen.

Art. 9ter Vreemdelingenwet voorziet evenwel geenszins dat de arts-adviseur dergelijk advies van een specialist zou moeten inwinnen, wanneer hij hiertoe zelf geen noodzaak ziet.

Zie diensomtrek:

"[...]". (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 19.09.2014 blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door de verzoekende partij geen aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor het leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst beschikbaar is.

De ambtenaar-geneesheer kan op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde gegevens zelfs niet uitmaken of er sprake is van een PTSS :

"[...]".

De beschouwingen van verzoekende partij aangaande 'de ernst' van de aandoening zijn niet dienstig. Verzoekende partij miskent blijkbaar de inhoud van de door haar zelf voorgelegde attesten.

De kritiek van verzoekende partij als zou het feit dat de aandoeningen ongeneeslijk zijn, niet betekenen dat zij niet voldoen aan de voorwaarden van art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet, gaat voorbij aan de werkelijke inhoud van het advies van de arts-adviseur, die zelfs bij een aangenomen hypothese van een PTSS geen probleem ziet in een terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat het ontbreken van medicatie tot levensbedreigende situaties zou leiden, nu dit nergens werd geattesteerd door haar eigen behandelende artsen en elke medische verantwoording van dergelijke stelling ontbreekt.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Evenwel werd besloten dat de ingeroepen PTSS strikt subjectief van aard is, dat de behandelingsduur op heden niet kan worden bepaald, dat de gevolgde behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en dat deze aandoening ook zonder behandeling spontaan in de gunstige zin evolueert.

"[...]".

De loutere beweringen van verzoekende partij dat de aandoening een nauwgezette zorg en opvolging vereist, betekent niet dat er sprake is van een ernstige aandoening waarvan de graad beantwoordt aan de standaard van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verweerder laat dienaangaande nog gelden dat het onmiskenbaar de bedoeling is geweest van de wetgever dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich bij het nemen van diens beslissing zou steunen op het advies van de arts-adviseur (dat aan verzoekende partij onder gesloten omslag werd betekend samen met de bestreden beslissing).

"[...]". (R.v.V. nr. 85.215 dd. 21.02.2012)

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

De verzoekende partij houdt voor dat de arts-adviseur tot een 'héél andere conclusie' zou zijn gekomen, indien hij het dossier en verzoekende partij grondig zou hebben onderzocht. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat geen lichamelijk onderzoek werd gevoerd.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, verwijst verweerder naar de voorbereidende werken (Wetsontwerp tot wijziging van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting,

Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 2478/1, p. 34-36) waarin betreffende de beoordeling door de arts-adviseur het volgende wordt gesteld:

"[...] (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de wettekst van art. 9ter §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en uit de toelichting in de voorbereidende werken, blijkt onbetwistbaar dat de beoordeling van de door de vreemdeling voorgelegde medische attesten toekomt aan de arts-adviseur, die volledig vrij wordt gelaten.

Bijgevolg is de verzoekende partij haar kritiek als zou de verzoekende partij moeten onderworpen zijn aan een medisch onderzoek, manifest ongegrond. Een dergelijk standpunt is uiteraard onverzoenbaar met het feit dat de wetgever de arts-adviseur volledig vrij laat in diens beoordeling.

Verweerder verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat de door de verzoekende partij naar voor gebrachte medische gegevens grondig werden onderzocht. Het berust bij de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te beslissen verzoekende partij al dan niet nog aan een bijkomend medisch onderzoek te onderwerpen, doch in casu heeft deze dit kennelijk niet nodig geacht om tot een deugdelijke beslissing te komen.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoeker bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven" (R.v.V. nr. 41 432 van 7 april 2010)

Zie ook:

"[...] (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012)

"het mogelijk gegeven dat verzoeker aanbod om een medisch onderzoek te ondergaan en nadere toelichting te verschaffen aangaande zijn medische situatie maakt niet dat de arts-adviseur wiens advies verweerder gevraagd heeft, verplicht is hierop in te gaan." (R.v.V. nr. 96.119 dd. 30.01.2013)

De verzoekende partij haar beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

De loutere beweringen van verzoekende partij als zou verzoekende partij 'niets of niemand meer hebben in het land van herkomst' en geen 'onderkomen of verblijf' meer kunnen bekomen, kunnen niet worden gevolgd. Vooreerst wordt hier geen bewijs van geleverd, en verder is dit ook geenszins geloofwaardig gelet op het feit dat verzoekende partij het grootste deel van haar leven wel in Nigeria heeft doorgebracht.

De verzoekende partij houdt nog voor dat de arts-adviseur de actuele situatie van haar gezondheidstoestand niet heeft willen onderzoeken, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij schijnbaar voorbij gaat aan de inhoud van art. 9ter Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het aan de vreemdeling zelf toekomt om alle nuttige inlichtingen over te maken met betrekking tot de ziekte bij de aanvraag. Hieruit vloeit voort dat de verzoekende partij, indien zij over recentere medische attesten zou beschikken, gehouden is deze over te maken.

Inderdaad, wanneer de verzoekende partij een aanvraag indient, rust op haar de verplichting zich in deze procedure te bekwamen en alle nuttige stukken over te maken. "[...]" (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Verweerder herhaalt nogmaals dat uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd, waarbij onderzoek werd gevoerd naar de specifieke medische aandoening van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Het is aan de verzoekende partij zelf om de nodige medische attesten voor te leggen die de behandeling/diagnose specificeren.

Verzoekende partij gaat nergens in haar verzoekschrift in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en het advies. Verzoekende partij laat deze motieven volledig onbesproken.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de arts-adviseur haar situatie onzorgvuldig zou hebben beoordeeld. Zij steunt zich blijkbaar zelf op een onvolledige lezing van de attesten die zij zelf heeft bijgebracht.

In een tweede onderdeel bij haar eerste middel levert de verzoekende partij nog kritiek op het feit dat geen onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicatie in het land van herkomst, Servië. De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er enkel op zou gericht zijn om de aanvraag te weigeren.

De beschouwingen van verzoekende partij als zou ten onrechte geen onderzoek zijn gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, gaan klaarblijkelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur zelf.

Immers werd door de arts-adviseur uitdrukkelijk vastgesteld dat voor de aandoeningen (PTSD en diabetes, type 2) geen behandeling noodzakelijk is.

Terecht werd dan ook gesteld dat de aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte waarbij het ontbreken van een adequate behandeling zou leiden tot een mensonterende of mensonwaardige behandeling.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt verder niet de vereiste dat steeds moet worden onderzocht of een adequate behandeling van een gezondheidsprobleem in het land van herkomst van een vreemdeling beschikbaar en toegankelijk is. Voormelde bepaling voorziet slechts dat dient te worden nagegaan of het ontbreken van een adequate behandeling een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De ambtenaar-geneesheer is aan deze verplichting tegemoetgekomen.

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar de rechtspraak van de Raad waarbij administratieve beslissingen werden vernietigd op basis van de vaststelling dat een ambtenaar-geneesheer had nagelaten te onderzoeken of een medisch probleem een reëel risico inhield voor de fysieke integriteit van een vreemdeling of voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in diens land van herkomst.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite, om te voldoen aan de formele en de materiële motiveringsplicht.

Tot slot merkt verwerende partij nog op dat verzoekende partij niet ingaat op de door haar voorgehouden schending van artikel 7 van het K.B. van 17 mei 2007, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, en voor het overige ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.3.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 23.09.2014, beroept verzoekende partij zich (in fine) op een schending van:

- Het redelijkheidsbeginsel,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende gemotiveerd nu 'indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden', alsmede dat 'nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag'.

Verweerder laat gelden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zoals uitdrukkelijk blijkt uit de motieven van dit bevel, in toepassing van artikel 7, al. 1, 2° van de Vreemdelingenwet om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uivoeringsovereenkomst van de Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten maakt onbetwistbaar een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uit, met een eigen motivering in rechte en in feite.

Het loutere feit dat beslissingen terzelfdertijd worden betekend, maakt niet dat zij hierdoor een enige en ondeelbare beslissing zouden vormen.

Ook recent nog oordeelde de Raad van State dat de beslissingen zelf niet met hun wijze van betekening mogen worden verward (R.v.St. nr. 222.740 dd. 05.03.2013). Zie ook:

"[...]". (R.v.V. nr. 96.152 dd. 30.01.2013)

De verzoekende partij haar beschouwingen zijn dan ook niet ernstig.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen. "

3.1.3.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu stellen verzoekers in hun verzoekschrift dat verschillende medische attesten melding maken van hypertensie, doch dat de ambtenaar-geneesheer dit in zijn medisch advies van 19 september 2014 niet onderzocht heeft.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveert dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen omdat uit het advies van de arts-adviseur van 19 september 2014 blijkt dat de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Wanneer de gemachtigde van de minister uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de beslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag.

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat verzoekers zich richten tegen het advies dat de ambtenaar-geneesheer op 19 september 2014 uitbracht in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dit advies, dat zich in het administratief dossier bevindt, luidt als volgt:

"I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 7/2/2007, 17 en 25/7/2007, Dr. B.[...], arteriële hypertensie, "de oorzaak is enerzijds familiaal en anderzijds zijn er psychische stressfactoren die in grote mate het ziektebeeld verklaren".
- 12/2/2009, 19/02/2009, Dr. S.[...], betrokkene heeft een aanpassingsstoornis wegens het moeten verlaten van het land, klachten onder andere van slaapstoornissen, veel piekeren en hoofdpijn kortom veel psychosomatische klachten.
- 17/7/2009, 11/1/2010, 29 en 30/03/2010, 6/7/2010, 30/09/2010, 5 en 6/7/2010, 11/10/2010, 18/04/2011, 1/09/2011, 9/9/2011, 12/11/2011, 5/03/2012, 24/05/2012, 6/06/2012, 12/09/2012, 15/1/2013, 21/08/2013, 3/12/2013, 9/12/2013 Dr. B. [...], depressie, oploijsting klachten, waaronder slaapstoornissen, negatieve gedachtengang, er waren geen hospitalisaties. Er wordt melding gemaakt van een gevaar op suïcide. Er worden enkele fotokopieën bijgevoegd van voorschriften (6/07/2010, 5/07/2010).
- 30/3/2010, Dr. H. [...], huisarts uit Hoboken, arteriële hypertensie en depressie. Er wordt een kopie bijgevoegd van een voorschrift van 30/3/2010.
- 16/9/2013, Dr. De V. [...], diabetes type II (uit de bloedsuikerslagen blijkt dat de glucose nuchter 116 zou zijn en de Hgb A1c 6,8 %, hetgeen helemaal geen diabetes bevestigt).
- 5/7/2010, Dr. D. [...], hypertensie.

Verder vernemen we dat de toestand van betrokkene zich sterk verbeterd heeft en als "matig ernstig" bestempeld wordt, zonder hospitalisaties noch acute opstoten.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 52-jarige man zou een tendens hebben tot chronische depressiviteit, mogelijks in het kader van een PTSD en zich in een chronische stress-stoornis zou bevinden, maar verder waren er hier geen verwickelingen, geen hospitalisaties, noch acute opstoten.

Ik zeg "mogelijks", want de psychiater of gelijk welke arts die verwijst naar mogelijke gebeurtenissen, mogelijks relatiegebonden, in het verleden was uiteraard geen rechtstreekse getuige van deze gebeurtenissen, en kan dan ook niets anders dan de bewoordingen van betrokkene optekenen, zonder dat de beweerde gebeurtenissen zich ook in werkelijkheid zouden afgespeeld hebben. Ook klachten als irritatie, slaapstoornissen en dergelijke zijn subjectieve gevoelens en zeker geen objectieve vaststellingen. Niets laat ons toe de pertinentie van deze vermelde pathologie te verifiëren.

Overigens is het zo dat in het kader van een vraag tot regularisatie in een vluchtelingenproblematiek betrokkene uiteraard wel verplicht is te beweren dat hij zich subjectief niet goed voelt, want anders verliest zijn aanvraag alle grondslag.

En zelfs al mocht betrokkene inderdaad een PTSD vertonen, dan nog is het geweten dat deze problematiek in principe met de tijd vanzelf uitdooft.

Wanneer men uitgaat van de hypothese van een posttraumatische stress-stoornis is het uiteraard zeer belangrijk met zekerheid inlichtingen te vernemen over welk trauma het hier precies gaat (Criterium A, bijgevoegd in het administratief dossier), zoniet is het onmogelijk om de ernst en de ware toedracht ervan te kunnen appreciëren, en dit maakt nu juist wel, volgens alle internationaal aanvaarde criteria, het basiscriterium uit om een juiste diagnose te kunnen stellen. Men moet objectief kunnen bewijzen dat men geconfronteerd is geweest met een levensbedreigend trauma. Vanwege de criteria van de DSM IV (internationaal aanvaard als criterium van een PTSD), moet men objectief kunnen bewijzen dat men geconfronteerd is geweest met een levensbedreigend trauma. Bij ontstentenis van deze informatie kunnen we deze diagnose dan ook niet weerhouden in het voorliggend dossier.

Overigens is het op basis van internationaal gevalideerde studies geweten dat zelfs als er een PTSD zou zijn, deze na verloop van tijd uitdooft, en zelfs onbehandeld nog slechts weinig problemen stelt.

[...]

Méér dan twee jaar na het optreden van een PTSD hebben psychofarmaca nauwelijks meer invloed op de symptomen dan een placebo^a

Ook van psychotherapie is het bekend dat deze na enige tijd geen effecten meer heeft, temeer daar in voorliggend geval enorme taalbarrières zijn.

De moderne inzichten over PTSD hebben het allen over een "exposure" behandeling, een "stress inoculation therapie"². Bijgevoegd in het administratief dossier wordt een studie bijgevoegd met als titel: "Health, migration and return, bij Asser Press, door Peter J. Van Krieken³ die de nadruk legt op de voordelen van de behandeling van posttraumatische ervaringen in het thuisland.

Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst.

Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar, dit is eerder hypothetisch en speculatief, in concreto worden in het dossier geen gehele suïcidale pogingen objectief gedocumenteerd.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

Bij betrokkene wordt vooral een grote frustratie waargenomen in het kader van de huidige sociaal-economische situatie, zonder objectief organisch substraat. Zoals men uit de attesten kan afleiden, nemen de subjectieve klachten met de tijd alleen maar toe, terwijl, mochten ze toe te schrijven zijn aan een PTSD, integendeel zouden moeten afnemen met de tijd. We kunnen hier dan ook enkel een dysthymie weerhouden met dysforische gevoelens zonder acute psychiatrische aandoening.

(Ook wat de te vermelden diabetes betreft wordt deze niet bevestigd door de sluitende labo-uitslagen.

Overigens is diabetes, type 2 een goedaardige aandoening. Het is een aandoening die perfect kan voorkomen worden. Alle internationale studies, zowel in Europa als in de VS en Azië zijn het erover eens dat een verandering van levensstijl hierbij veel belangrijker is dan medicatie⁴. Een vergelijking van de gegevens doet wat de behandeling betreft de balans onmiskenbaar overhellen in de richting van veranderingen in de levensstijl als essentieel onderdeel van de behandeling. De belangrijkste voordelen hiervan zijn een handhaving van het effect ook na de interventieperiode, de kosten-batenverhouding, de afwezigheid van bijwerkingen en de concomitante vermindering van de andere cardiovasculaire risicofactoren.

De heilzame effecten van een aangepaste levensstijl blijven over een lange periode behouden, daar waar het effect van geneesmiddelen enkel aanwezig is wanneer ze worden ingenomen. Veranderingen in de levensstijl zijn minder duur en veiliger dan medicatie, en ze leveren bijkomende voordelen op zoals een vermindering van het cardiovasculaire risico op lange termijn.

Alle studies verwijzen naar aanpassingen van de levensstijl impliceren gewichtsverlies, een vermindering van de opname van verzadigde vetten, een verhoogde vezelconsumptie en dagelijks

matige lichaamsbeweging. De resultaten van die studies sluiten opmerkelijk goed bij elkaar aan, ongeacht waar ze werden uitgevoerd (VS, Europa, Azië)⁵.

Samenvattend komen we töt het besluit dat de vermelde aandoeningen of klachten niet levensbedreigend zijn en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, zij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar haar land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.

III. Conclusie:

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Derhalve is er medisch gezien dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

In de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond wordt afgewezen, verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk naar het hierboven geciteerde advies van 19 september 2014. Het advies werd tevens samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht. Aldus worden de motieven van dit advies geacht integraal deel uit te maken van de eerste bestreden beslissing.

In de medische getuigschriften van 3 maart 2010, 5 juli 2010, 11 oktober 2010 en 3 december 2013 die zich in het administratief dossier bevinden, wordt onder punt 2. "*aard en ernst van de aandoening, en medische voorgeschiedenis*" of punt "*B diagnose*" hypertensie vermeld. Uit het advies van de arts-adviseur van 19 september 2014, meer bepaald uit deel 1 "*medische voorgeschiedenis en voorgelegde medische attesten*" blijkt ook dat voor het nemen van de eerste bestreden beslissing de eerste verzoekende partij aan de verwerende partij meegedeeld heeft dat ze ook aan (arteriële) hypertensie leed. In de volgend onderdelen van met medische advies, met name "*Analyse van dit dossier leert mij het volgende*" en "*Conclusie*", wordt de aandoening arteriële hypertensie niet besproken. Het medisch advies van 19 september 2014 doet geen inhoudelijke uitspraken met betrekking tot de arteriële hypertensie die voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij werd meegedeeld.

De Raad kan verzoekers bijtreden waar zij stellen dat er in het medisch advies ten onrechte geen enkel standpunt wordt ingenomen over de aandoening (arteriële) hypertensie.

Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 september 2014 is behept met een schending van de formele motiveringsplicht, dient de eerste bestreden beslissing die op dit advies steunt te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige tegen deze beslissing aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3.1.3.2. Aangezien de beslissing die handelt over de ongegrondheid van de aanvraag van de verzoekers om verblijfsmachtiging om medische redenen wordt vernietigd, vallen verzoekers terug op een op 2 april 2010 ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij op dat de vernietigde beslissing van 23 september 2014 de aanvraag weliswaar ontvankelijk doch ongegrond verklaarde, maar zoals uit punt 1.2 blijkt, werd de betrokken aanvraag reeds ontvankelijk verklaard bij beslissing van 2 april 2010. Uit de stukken

van het administratief dossier blijkt ook niet dat de beslissing van 2 april 2010, die de aanvraag ontvankelijk verklaart, werd ingetrokken. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat de beslissing van 2 april 2010 niet ingetrokken is en stelt zij dat de vermelding "ontvankelijk" in de eerste bestreden beslissing slechts een herhaling betreft. Bijgevolg beschikken verzoekers opnieuw over een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over hun aanvraag en hebben zij op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie. Derhalve kunnen zij niet het voorwerp uitmaken van bevelen om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg acht de Raad het passend om de huidige tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te halen omwille van de goede rechtsbedeling.

Daar de middelen van de verzoekende partijen en de opmerkingen van de verwerende partij aan voorgaande vaststelling geen afbreuk kunnen doen, dienen zij niet te worden besproken.

De tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing dienen te worden vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegronde middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

onontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS